Lietas Nr. 11130106807
Lietas arhīva Nr. SKK-0055-14

LĒMUMS

Rīgā 2014.gada 19.jūnijā

Latvijas Republikas Augstākā tiesa šādā sastāvā:

tiesnese I.Radzeviča,

tiesnesis A.Freibergs,

tiesnesis P.Opincāns

izskatīja rakstveida procesā krimināllietu sakarā ar Valmieras rajona prokuratūras prokurores Solvitas Kristapas kasācijas protestu par Vidzemes apgabaltiesas 2013.gada 23.septembra lēmumu un

konstatēja

Ar Valmieras rajona tiesas 2013.gada 22.aprīļa spriedumu

/J.G./, /personas kods/,

atzīts par nevainīgu apsūdzībā pēc Krimināllikuma 275.panta otrās daļas (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam), pēc Krimināllikuma 15.panta ceturtās daļas un 177.panta trešās daļas (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam), pēc Krimināllikuma 15.panta ceturtās daļas un 177.panta otrās daļas (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam), pēc Krimināllikuma 177.panta trešās daļas (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam) un attaisnots.

/J.G./ piemērotais drošības līdzeklis – uzturēšanās noteiktā vietā – atcelts.

/A.B./, /personas kods/,

atzīts par nevainīgu apsūdzībā pēc Krimināllikuma 275.panta otrās daļas (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam), pēc Krimināllikuma 15.panta ceturtās daļas un 177.panta trešās daļas (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam), pēc Krimināllikuma 15.panta ceturtās daļas un 177.panta otrās daļas (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam), pēc Krimināllikuma 177.panta trešās daļas (likuma redakcijā līdz 2013.gada 31.martam) un attaisnots.

/A.B./ piemērotais drošības līdzeklis – uzturēšanās noteiktā vietā – atcelts.

Lauku atbalsta dienesta Ziemeļvidzemes reģionālās lauksaimniecības pārvaldes kaitējuma kompensācijas pieteikums par 9435,35 *euro* (6631,20 latu) piedziņu atstāts bez izskatīšanas.

Pirmstiesas kriminālprocesa laikā /J.G./ un /A.B./ celta apsūdzība pēc Krimināllikuma 275.panta otrās daļas (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam) par to, ka viņi personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās mantkārīgā nolūkā viltoja dokumentus, kas piešķir tiesības un atbrīvo no pienākumiem, kā arī personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās mantkārīgā nolūkā izmantoja dokumentus, kas piešķir tiesības un atbrīvo no pienākumiem.

Lēmumā par /J.G./ un /A.B./ saukšanu pie kriminālatbildības norādīts, ka noziedzīgais nodarījums izdarīts šādos apstākļos.

2006.gadā, izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā vietā, /J.G./ un /A.B./, darbojoties personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, nolūkā izkrāpt no valsts atbalsta maksājumus izgatavoja patiesībai neatbilstošus dokumentus, proti, izmantojot datortehniskos līdzekļus un par pamatu ņemot Lauku atbalsta dienestā iegūtās meža stādāmā materiāla etiķetes un elektroniskā kases aparāta čeka kopijas, izveidoja pēc formas un izskata līdzīgus dokumentus, kas apstiprina stādu izcelsmi un piešķir tiesības pretendēt uz valsts atbalsta maksājumiem mežsaimniecībā, kā arī atbrīvo no pienākuma papildus pierādīt stādu izcelsmi, norādot tajos nepatiesu informāciju par to, ka /A.B./ no akciju sabiedrības „Latvijas valsts meži" /Nosaukums/ kokaudzētavas iegādājies stādus. Tādējādi /J.G./ un /A.B./ personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās viltoja mežu stādāmā materiāla etiķetes: Nr.18, datētu ar 2006.gada 24.aprīli, Nr.19, datētu ar 2006.gada 25.aprīli, Nr.32, datētu ar 2006.gada 11.maiju, Nr.33, datētu ar 2006.gada 11.maiju, Nr.34, datētu ar 2006.gada 12.maiju, Nr.39, datētu ar 2006.gada 12.maiju, kā arī viltoja elektroniskā kases aparāta čekus: čeku par summu 1109,84 *euro* (780 latiem), datētu ar 2006.gada 25.aprīli, čeku par summu 1251,69 *euro* (879,69 latiem), datētu ar 2006.gada 11.maiju, čeku par summu 1285,12 *euro* (903,19 latiem), datētu ar 2006.gada 12.maiju, čeku par summu 896,98 *euro* (630,40 latiem), datētu ar 2006.gada 24.aprīli, lai gan patiesībā darījumi par stādu iegādi ar akciju sabiedrības „Latvijas meži" /Nosaukums/ kokaudzētavu nebija notikuši.

Pēc minēto dokumentu viltošanas /J.G./ un /A.B./, darbojoties personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, laika posmā no 2006.gada 24.aprīļa līdz 2007.gada 22.augustam izmantoja šos dokumentus, iesniedzot tos Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecībai pakļautajās mežsaimniecībās:

mežu stādāmā materiāla etiķetes Nr.18, Nr.19, Nr.32, Nr.33, kā arī elektroniskā kases aparāta čekus: čeku par summu 1251,69 *euro* (879,69 latiem), datētu ar 2006.gada 11.maiju, čeku par summu 1109,84 *euro* (780 latiem), datētu ar 2006.gada 25.aprīli, un čeku par summu 896,98 *euro* (630,40 latiem), datētu ar 2006.gada 24.aprīli, iesniedza Rūjienas mežsaimniecībā Rūjienas novada /adrese/;

mežu stādāmā materiāla etiķetes Nr.18, Nr.19, Nr.34, Nr.39, kā arī elektroniskā kases aparāta čekus: čeku par summu 1285,12 *euro* (903,19 latiem), datētu ar 2006.gada 12.maiju, čeku par summu 1109,84 *euro* (780 latiem), datētu ar 2006.gada 25.aprīli, un čeku par summu 896,98 *euro* (630,40 latiem), datētu ar 2006.gada 24.aprīli, iesniedza Mazsalacas mežsaimniecībā Mazsalacas novada Skaņkalnes pagasta /Nosaukums B/;

mežu stādāmā materiāla etiķetes Nr.18, Nr.32, Nr.33 un elektroniskā kases aparāta čeku par summu 1251,69 *euro* (879,69 latiem), datētu ar 2006.gada 11.maiju, iesniedza Jumaras mežsaimniecībā Kocēnu novada Kocēnu pagastā, Alejas ielā 8;

mežu stādāmā materiāla etiķeti Nr.18 iesniedza Valkas mežsaimniecībā Valkas novada /adrese/;

mežu stādāmā materiāla etiķeti Nr.39 un elektroniskā kases aparāta čeku Nr.3709 iesniedza Limbažu mežsaimniecībā Alojas novada /adrese/;

mežu stādāmā materiāla etiķeti Nr.32 iesniedza Madonas mežsaimniecībā Madonas novada Kalsnavas pagastā, p/n Jaunkalsnava, bet pēc tam minētos viltotos dokumentus izmantoja, iesniedzot tos Lauku atbalsta dienestā /adrese/, kur tie tika pievienoti projektiem Nr.054150350068094 un Nr.064150350125092.

Turklāt pirmstiesas kriminālprocesa laikā /J.G./ un /A.B./ celta apsūdzība pēc Krimināllikuma 15.panta ceturtās daļas un 177.panta trešās daļas (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam) par to, ka viņi personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, ļaunprātīgi izmantojot uzticēšanos un ar viltu, mēģināja iegūt svešu mantu lielā apmērā.

Lēmumā par /J.G./ un /A.B./ saukšanu pie kriminālatbildības norādīts, ka noziedzīgais nodarījums izdarīts šādos apstākļos.

/J.G./ un /A.B./, darbojoties personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, nolūkā izkrāpt no valsts atbalsta maksājumus mežsaimniecībā 2005.gada 15.decembrī iesniedza (/J.G./ sagatavoja, bet /A.B./ iesniedza) Lauku atbalsta dienesta Ziemeļvidzemes reģionālajai lauksaimniecības pārvaldei /adrese/ projekta pieteikumu Nr. 054150350068094 meža īpašuma atjaunošanai pēc vētras postījumiem par kopējo kompensāciju 10 752,09 *euro* (7556,61 latu) apmērā ar projekta īstenošanas vietām: Valmieras rajona Ramatas pagasta /Nosaukums C/, /Nosaukums V/. /Nosaukums Z/, /Nosaukums D/, /Nosaukums E/, /Nosaukums F/; Valmieras rajona Naukšēnu pagasta /Nosaukums G/; Valmieras rajona Jeru pagasta /Nosaukums H/; Valmieras rajona Dikļu pagasta /Nosaukums I/, /Nosaukums G/, /Nosaukums J/. Minētajam projektam /J.G./ un /A.B./ pievienoja pašu viltotos dokumentus: mežu stādāmā materiāla etiķetes: Nr.18, datētu ar 2006.gada 24.aprīli, Nr.19, datētu ar 2006.gada 25.aprīli, Nr.32, datētu ar 2006.gada 11.maiju, Nr.33, datētu ar 2006.gada 11.maiju, Nr.34, datētu ar 2006.gada 12.maiju, Nr.39, datētu ar 2006.gada 12.maiju, kā elektroniskā kases aparāta čekus: čeku par summu 1109,84 *euro* (780 latiem), datētu ar 2006.gada 25.aprīli, čeku par summu 1251,69 *euro* (879,69 latiem), datētu ar 2006.gada 11.maiju, čeku par summu 1285,12 *euro* (903,19 latiem), datētu ar 2006.gada 12.maiju, čeku par summu 896,98 *euro* (630,40 latiem), datētu ar 2006.gada 24.aprīli.

Pēc tam /A.B./, īstenojot abu vienoto nodomu, 2006.gada 20.novembrī iesniedza Lauku atbalsta dienesta Ziemeļvidzemes reģionālajai lauksaimniecības pārvaldei /adrese/ strūktūrfondu pieprasījumu 1638,01 *euro* (1151,20 latu) apmērā (1278,51 *euro* (863,40 lati) – ES finansējums; 409,50 *euro* (287,80 lati) – valsts finansējums), ko arī nelikumīgi saņēma – izkrāpa 2006.gada 29.decembrī, bet 2007.gada 17.septembrī iesniedza Lauku atbalsta dienesta Ziemeļvidzemes reģionālajai lauksaimniecības pārvaldei /adrese/ strūktūrfondu pieprasījumu 9114,08 *euro* (6405,41 lata) saņemšanai, mēģinot minēto naudas summu izkrāpt, taču šī naudas summa viņiem netika izmaksāta no viņu gribas neatkarīgu iemeslu dēļ, jo Lauka atbalsta dienesta darbinieki konstatēja dokumentu viltošanas faktu.

Turklāt pirmstiesas kriminālprocesa laikā /J.G./ un /A.B./ celta apsūdzība pēc Krimināllikuma 15.panta ceturtās daļas un 177.panta trešās daļas (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam) par to, ka viņi personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, ļaunprātīgi izmantojot uzticēšanos un ar viltu, mēģināja iegūt svešu mantu lielā apmērā.

Lēmumā par /J.G./ un /A.B./ saukšanu pie kriminālatbildības norādīts, ka noziedzīgais nodarījums izdarīts šādos apstākļos.

/J.G./ un /A.B./, darbojoties personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, nolūkā izkrāpt no valsts atbalsta maksājumus mežsaimniecībā 2006.gada 15.martā iesniedza (/J.G./ sagatavoja, bet /A.B./ iesniedza) Lauku atbalsta dienesta Ziemeļvidzemes reģionālajai lauksaimniecības pārvaldei /adrese/ projekta pieteikumu Nr. 064150350125092 meža īpašuma atjaunošanai pēc vētras postījumiem par kopējo kompensāciju 4074,04 *euro* (2863,25 latu) apmērā ar projekta īstenošanas vietām: Limbažu rajona Ainažu pilsētas ar lauku teritoriju /Nosaukums K/; Valmieras rajona Mazsalacas pilsētas ar lauku teritoriju /Nosaukums L/; Valkas rajona Valkas pagasta /Nosaukums M/; Limbažu rajona Alojas pilsētas ar lauku teritoriju /Nosaukums N/; Limbažu rajona Braslavas pagasta /Nosaukums O/; Valmieras rajona Jeru pagasta /Nosaukums P/, Valmieras rajona Lodes pagasta /Nosaukums R/. Minētajam projektam /J.G./ un /A.B./ pievienoja abu viltotos dokumentus: mežu stādāmā materiāla etiķetes: Nr.18, datētu ar 2006.gada 24.aprīli, Nr.19, datētu ar 2006.gada 25.aprīli, Nr.32, datētu ar 2006.gada 11.maiju, Nr.33, datētu ar 2006.gada 11.maiju, Nr.34, datētu ar 2006.gada 12.maiju, Nr.39, datētu ar 2006.gada 12.maiju, kā arī elektroniskā kases aparāta čekus: čeku par summu 1109,84 *euro* (780 latiem), datētu ar 2006.gada 25.aprīli, čeku par summu 1251,69 *euro* (879,69 latiem), datētu ar 2006.gada 11.maiju, čeku par summu 1285,12 *euro* (903,19 latiem), datētu ar 2006.gada 12.maiju, čeku par summu 896,98 *euro* (630,40 latiem), datētu ar 2006.gada 24.aprīli.

Pēc tam /A.B./, īstenojot abu vienoto nodomu, 2007.gada 17.septembrī iesniedza Lauku atbalsta dienesta Ziemeļvidzemes reģionālajai lauksaimniecības pārvaldei /adrese/ strūktūrfondu pieprasījumu 4074,04 *euro* (2863,25 latu) apmērā, mēģinot minēto naudas summu izkrāpt, izmantojot viltotos dokumentus par meža atjaunošanu ar meža stādiem, taču šī naudas summa viņiem netika izmaksāta no viņu gribas neatkarīgu iemeslu dēļ, jo Lauka atbalsta dienesta darbinieki konstatēja dokumentu viltošanas faktu.

Turklāt pirmstiesas kriminālprocesa laikā /J.G./ un /A.B./ celta apsūdzība pēc Krimināllikuma 177.panta trešās daļas (likuma redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam) par to, ka viņi personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, ļaunprātīgi izmantojot uzticēšanos un ar viltu, ieguva svešu mantu lielā apmērā.

Lēmumā par /J.G./ un /A.B./ saukšanu pie kriminālatbildības norādīts, ka noziedzīgais nodarījums izdarīts šādos apstākļos.

/J.G./ un /A.B./, darbojoties personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, nolūkā izkrāpt no valsts atbalsta maksājumus mežsaimniecībā sagatavoja, parakstīja un 2006.gada 6.decembrī iesniedza (/J.G./ sagatavoja, bet /A.B./ parakstīja un iesniedza) Lauku atbalsta dienesta Ziemeļvidzemes reģionālajai lauksaimniecības pārvaldei /adrese/ iesniegumus atbalstam par sausuma radītajiem zaudējumiem mežsaimniecībā: 1) īpašumam /Nosaukums I/ par 1 hektāru (zemes kadastra apzīmējums /numurs A/) ar atbalsta summu 284,57 *eiro* (200 lati); 2) īpašumam /Nosaukums J/ par 3 hektāriem (zemes kadastra apzīmējums /numurs B/) ar atbalsta summu 853,72 *eiro* (600 lati); 3) īpašumam /Nosaukums G/ par 2,2 hektāriem (zemes kadastra apzīmējums /numurs C/) ar atbalsta summu 626,06 *eiro* (440 lati); 4) īpašumam par 2 hektāriem (zemes kadastra apzīmējums /numurs D/) ar atbalsta summu 569,15 *eiro* (400 lati); 5) īpašumam /Nosaukums E/ par 1,1 hektāru (zemes kadastra apzīmējums /numurs E/) ar atbalsta summu 313,03 *eiro* (220 lati); 6) īpašumam /Nosaukums F/ par 7,3 hektāriem (zemes kadastra apzīmējums /numurs F/) ar atbalsta summu 2333,51 *eiro* (1640 lati); 7) īpašumam /Nosaukums S/ par 2 hektāriem (zemes kadastra apzīmējums /numurs G/) ar atbalsta summu 569,15 *eiro* (400 lati); 8) īpašumam /Nosaukums L/ par 2 hektāriem (zemes kadastra apzīmējums /numurs H/) ar atbalsta summu 569,15 *eiro* (400 lati); 9) īpašumam /Nosaukums C/ par 0,3 hektāriem (zemes kadastra apzīmējums /numurs I/) ar atbalsta summu 85,37 *eiro* (60 lati); 10) īpašumam /Nosaukums N/ par 3,2 hektāriem (zemes kadastra apzīmējums /numurs J/) ar atbalsta summu 910,64 *eiro* (640 lati); 11) īpašumam /Nosaukums M/ par 0,3 hektāriem (zemes kadastra apzīmējums /numurs K/) ar atbalsta summu 85,37 *eiro* (60 lati); 12) īpašumam /Nosaukums V/ par 3 hektāriem (zemes kadastra apzīmējums /numurs L/) ar atbalsta summu 853,72 *eiro* (600 lati); 13) īpašumam /Nosaukums Z/ par 2,4 hektāriem (zemes kadastra apzīmējums /numurs M/) ar atbalsta summu 682,98 *eiro* (480 lati), pievienojot iesniegumiem abu viltotos dokumentus: mežu stādāmā materiāla etiķetes: Nr.18, datētu ar 2006.gada 24.aprīli, Nr.19, datētu ar 2006.gada 25.aprīli, Nr.32, datētu ar 2006.gada 11.maiju, Nr.33, datētu ar 2006.gada 11.maiju, Nr.34, datētu ar 2006.gada 12.maiju, Nr.39, datētu ar 2006.gada 12.maiju, kā arī elektroniskā kases aparāta čekus: čeku par summu 1109,84 *euro* (780 latiem), datētu ar 2006.gada 25.aprīli, čeku par summu 1251,69 *euro* (879,69 latiem), datētu ar 2006.gada 11.maiju, čeku par summu 1285,12 *euro* (903,19 latiem), datētu ar 2006.gada 12.maiju, čeku par summu 896,98 *euro* (630,40 latiem), datētu ar 2006.gada 24.aprīli. Tādējādi /J.G./ un /A.B./ izmantoja viltotus dokumentus par meža atjaunošanu ar meža stādiem. Pēc minēto iesniegumu iesniegšanas 2006.gada 27.decembrī /J.G./ un /A.B./ nelikumīgi saņēma – izkrāpa no valsts naudu 7797,34 *euro* (5480 latus), proti, naudu lielā apmērā.

Ar Vidzemes apgabaltiesas 2013.gada 23.septembra lēmumu, iztiesājot krimināllietu apelācijas kārtībā sakarā ar Valmieras rajona prokuratūras prokurores Solvitas Kristapas apelācijas protestu, Valmieras rajona tiesas 2013.gada 22.aprīļa spriedums atstāts negrozīts.

Par Vidzemes apgabaltiesas 2013.gada 23.septembra lēmumu Valmieras rajona prokuratūras prokurore Solvita Kristapa iesniegusi kasācijas protestu, kurā lūdz tiesas lēmumu atcelt un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai.

Pamatojot šādu lūgumu, prokurore norādījusi, ka apelācijas instances tiesas lēmums ir nepamatots un nelikumīgs, jo tiesa, iztiesājot

lietu, nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 19.pantu, kas noteic, ka tikai saprātīgas šaubas vērtējamas par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību, kā arī nepareizi piemērojusi Krimināllikuma 275.panta otro daļu un 177.pantu.

Prokurores ieskatā, abu zemāko instanču tiesas pamatoti secinājušas, ka lietā nepastāv strīds par /J.G./ un /A.B./ inkriminēto noziedzīgo nodarījumu faktiskajiem apstākļiem, proti, par to, ka ir tikušas izgatavotas apsūdzībā norādītās viltotās meža stādāmā materiāla etiķetes un elektroniskā kases aparāta čeki, kurus /J.G./ un /A.B./ ir izmantojuši, iesniedzot apsūdzībā norādītajās iestādēs, kā arī par to, ka /A.B./, pamatojoties uz minētajām etiķetēm un čekiem, ir saņēmis un mēģinājis saņemt valsts atbalsta maksājumus mežsaimniecībā.

Vienlaikus abu zemāko instanču tiesas, prokurores ieskatā, nepamatoti atzinušas, ka meža stādāmā materiāla etiķetes un elektroniskā kases aparāta čeki nav atzīstami par dokumentiem Krimināllikuma 275.panta pirmās un otrās daļas izpratnē.

Krimināltbildība pēc Krimināllikuma 275.panta ir paredzēta par tādu dokumentu viltošanu, kuri piešķir tiesības vai atbrīvo no pienākumiem. Prokurores ieskatā, konkrētajā gadījumā meža stādāmā materiāla etiķetes un elektroniskā kases aparāta čeki ne tikai apliecina meža materiāla – stādu – atbilstošu izcelsmi, bet arī piešķir tiesības pretendēt uz valsts atbalsta maksājumiem mežsaimniecībā, kā arī atbrīvo no pienākuma papildus pierādīt stādu izcelsmi, jo, ja /J.G./ un /A.B./ nebūtu sagatavojuši un iesnieguši minētos dokumentus mežsaimniecībā un attiecīgajā Lauku atbalsta dienestā, /A.B./ valsts atbalsta maksājumus nebūtu tiesīgs saņemt.

Pamatojot savus atzinumus šajā daļā, prokurore atsaukusies uz Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 20.decembra lēmumā lietā Nr. SKK-446/2012 un Augstākās tiesas 2012.gada apkopojumā „Tiesu prakse krimināllietās par kredīta un citu aizdevumu negodprātīgu saņemšanu un izmantošanu" paustajām atziņām. Prokurore norādījusi, ka minētajā Augstākās tiesas Senāta lēmumā par dokumentu Krimināllikuma 275.panta izpratnē atzīts rēķins – uzziņa. Augstākās tiesas Senāts atzinis par kļūdainu kasācijas sūdzībā pausto apgalvojumu, ka dokumentam Krimināllikuma 275.panta izpratnē jābūt tādam, kas nodibina īpašuma tiesības, un norādījis, ka Krimināllikuma 275.panta izpratnē dokuments nenodibina īpašuma tiesības, bet piešķir tiesības, tostarp tiesības apliecināt iegūtā īpašuma piederību.

Savukārt minētajā tiesu prakses apkopojumā ir norādīts, ka par dokumentu, kas dod tiesības, ir jāatzīst arī tāds dokuments, kurš, kaut arī tūlīt nedod tiesības sasniegt vēlamo rezultātu, tomēr ir obligāti nepieciešams, lai iegūtu tiesības tālākai rīcībai ar mērķi sasniegt gala rezultātu.

Prokurores ieskatā, pēc analoģijas ir vērtējamas arī meža stādāmā materiāla etiķetes un elektroniskā kases aparāta čeki, jo šie dokumenti ir noteikti kā obligāti, lai varētu pretendēt uz valsts sniegto atbalsta maksājumu mežsaimniecībā. /A.B./, noslēdzot līgumu ar Lauku atbalsta dienestu, bija apņēmies izpildīt visas nepieciešamās prasības, tostarp iesniegt stādāmā materiāla iegādi apliecinošus dokumentus, un ja šīs prasības viņš nebūtu izpildījis, tad zaudētu attiecīgos valsts maksājumus. Šajā faktā, prokurores ieskatā, arī izpaužas /J.G./ un /A.B./ noziedzīgo darbību motīvs – mantkārība.

Prokurore norādījusi, ka saskaņā ar Meža likuma 19.pantu redakcijā, kas bija spēkā /J.G./ un /A.B./ noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas laikā, meža atjaunošanā un meža ieaudzēšanā bija atļauts izmantot tikai konkrētajai vietai piemērotas izcelsmes sertificētu meža reproduktīvo materiālu vai arī meža īpašnieks vai tiesiskais valdītājs varēja mežu atjaunot arī ar savā mežā iegūtajiem mežeņiem un sēklām.

Šādas pamatprasības Meža likumā ir saglabātas arī šobrīd.

Ministru kabineta 2003.gada 19.novembra noteikumi Nr.648 „Noteikumi par meža reproduktīvo materiālu" nosaka kārtību, kādā ir iegūstams meža stādāmais materiāls.

Savukārt Ministru kabineta 2006.gada 26.septembra noteikumos Nr.796 „Noteikumi par atklāta projektu iesniegumu konkursa aktivitāšu „Lauksaimniecībā neizmantoto zemju apmežošana", „Atbalsts mazvērtīgo mežaudžu vai koku sugu nomaiņai, lai paaugstinātu bioloģisko daudzveidību un ekoloģisko vērtību", „Mežsaimniecības ražošanas potenciāla atjaunošana ugunsgrēka un/vai dabas katastrofu radīto postījumu vietās, attiecīgo profilaktisko pasākumu ieviešana (apakšaktivitāte „Mežsaimniecības ražošanas potenciāla atjaunošana ugunsgrēku un/vai dabas katastrofu radīto postījumu vietās") vadlīnijām" 1.pielikumā ir norādīts, ka konkrētajā sfērā – projektu ieviešanā – elektroniskā kases aparāta čeki ir darījumu apliecinoši dokumenti, savukārt meža stādāmā materiāla etiķetes ir stādāmā materiāla izcelsmi apliecinoši dokumenti. Minētais normatīvais akts noteic arī šo dokumentu noformēšanas kārtību.

Minētais, prokurores ieskatā, atspēko abu zemāko instanču tiesu atzinumus, ka par dokumentiem, kas piešķir tiesības vai atbrīvo no pienākumiem, var tikt atzīti tikai tādi dokumenti, kuri satur visus Ministru kabineta 1996.gada 23.aprīļa noteikumu Nr.154 (zaudējuši spēku no 2010.gada 1.jūlija) „Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas noteikumi" 18.punktā norādītos rekvizītus – dokumenta autora nosaukumu, dokumenta datumu, dokumenta izstrādāšanas, pieņemšanas vai parakstīšanas vietas nosaukumu un parakstu – vai arī attiecīgi Dokumentu juridiskā spēka likuma (spēkā no 2010.gada 1.jūlija) 4.panta pirmajā daļā noteiktos rekvizītus – dokumenta autora nosaukumu, dokumenta datumu un parakstu.

Turklāt prokurore norādījusi, ka meža stādāmā materiāla etiķete satur visus nepieciešamos rekvizītus, lai šo dokumentu izvērtētu atbilstoši iepriekš minētajiem normatīvajiem aktiem.

Tāpat abu zemāko instanču tiesas, prokurores ieskatā, nepamatoti secinājušas, ka lietā nav iegūti pierādījumi par to, ka /J.G./ dokumentus viltojis un vēlāk tos izmantojis personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās ar /A.B./, kā arī par to, ka darbības ar viltotajiem dokumentiem apsūdzētie izdarījuši mantkārīgā nolūkā.

Faktu, ka /A.B./ ir piedalījies dokumentu viltošanā un apzināti izmantojis šos dokumentus, prokurores ieskatā, apstiprina tas, ka /A.B./, atbilstoši viņa paša liecinātajam, stādu iegādei ir izmantojis 3557,18 *euro* (2500 latus), bet dokumentos norādīts, ka stādi iegādāti par 4543,63 *euro* (3193,28 latiem). Turklāt /A.B./ bija informēts par to, ka stādaudzētavas ir atteikušas piegādāt stādus, kā arī par to,

ka stādi tiek piegādāti no privātpersonām pēc sludinājumiem. Tādējādi /A.B./, prokurores ieskatā, nebija pamata uzskatīt, ka stādi ir piegādāti no Strenču stādaudzētavas un ka dokumenti likumīgi iegūti minētajā stādaudzētavā. Par pamatu šādam uzskatam nevar būt arī tas apstāklis, ka stādi atradās akciju sabiedrības „Latvijas valsts meži" iepakojumā. Turklāt, ja stādi tiek pārpirkti no trešās personas, dokumentos tiek norādīti tikai pirmā pircēja personas dati, savukārt /A.B./ šos stādus varēja iegūt no trešās personas, vienīgi slēdzot atbilstošu līgumu. Prokurores ieskatā, /A.B./ kā uzņēmējam ar lielu stāžu minētie apstākļi neapšaubāmi bija zināmi.

Turklāt dokumentos ir norādīti /A.B./ dati, un viņš pats personīgi ir iesniedzis Lauku atbalsta dienestā visus dokumentus, tostarp viltotās etiķetes un čekus, kā arī parakstījis dokumentus mežsaimniecībām. Vērā ņemams arī tas, ka viltotie dokumenti izmantoti ilgā laika posmā, jo tie iesniegti gan dažādās mežniecībās, gan arī atšķirīgos projektos Lauku atbalsta dienestā. Minētais, prokurores ieskatā, novērš jebkādas saprātīgas šaubas par to, ka dokumentus ir viltojis un pēc tam tos izmantojis arī /A.B./. Viņš ar savu parakstu ir apliecinājis arī izdevumu sertificēšanu.

Turklāt prokurore, atsaucoties uz Kriminālprocesa likuma 125.pantu, norādījusi, ka bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādītu atzīstams fakts, ka persona zina vai tai vajadzēja zināt savus normatīvajos aktos paredzētos pienākumus. Konkrētajā gadījumā /A.B./, parakstot ar Lauku atbalsta dienestu līgumu, bija uzņēmies saistības, kuras paredzētas līgumā un normatīvajos aktos, tostarp /A.B./ uzņēmās atbildību par stādāmā materiāla izcelsmes dokumentu pareizību. Apsūdzēto/J.G./ un /A.B./ nodarījums ir kvalificējams kā izdarīts personu grupā, jo abi apsūdzētie ir veikuši noziedzīgas darbības ar kopīgu mērķi – lai /A.B./ nelikumīgi iegūtu finansējumu projektu ietvaros. Savukārt to, ka dokumentu viltošana un viltotu dokumentu izmantošana ir veikta mantkārīgā nolūkā, prokurores ieskatā, apstiprina tas fakts, ka šie dokumenti iesniegti valsts iestādēs, lai varētu saņemt valsts atbalsta maksājumus, proti, lai gūtu mantisku labumu.

Turklāt, prokurores ieskatā, abu zemāko instanču tiesas nepamatoti secinājušas, ka pat tajā gadījumā, ja tiktu konstatēts, ka /J.G./ un /A.B./ nolūkā nelikumīgi saņemt līdzekļus meža teritoriju atjaunošanai snieguši valsts institūcijai apzināti nepatiesas ziņas, viņu darbības pēc noziedzīgā nodarījuma objekta un priekšmeta būtu kvalificējamas nevis pēc Krimināllikuma 177.panta, bet pēc Krimināllikuma 210.panta (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam).

Pamatojot šādu viedokli, prokurore norādījusi, ka valsts atbalsta maksājums meža īpašuma atjaunošanai nav subsīdija, jo šā maksājuma saņemšanu nereglamentē Ministru kabineta 2006.gada 3.janvāra noteikumi Nr.21 un 2006.gada 21.novembra noteikumi Nr.967, kuros kā subsīdija tiek definēts valsts atbalsta maksājums par sausuma radītajiem zaudējumiem mežsaimniecībā. Valsts atbalsta maksājuma būtības līdzība ar subsīdiju nerada tiesības kvalificēt nodarījumu pēc Krimināllikuma 210.panta, jo atbildība pēc šā panta iestājas tikai par apzināti nepatiesu ziņu sniegšanu subsīdiju saņemšanai.

Fakts, ka /J.G./ un /A.B./ inkriminētie noziedzīgie nodarījumi kvalificējami kā krāpšana un krāpšanas mēģinājumi, izriet arī no Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātas tiesnešu kopsapulces 2009.gada 22.maija lēmuma „Par tiesu praksi lietās par krāpšanu", kurā norādīts, ka gadījumā, ja ir konstatēts, ka vainīgais jau naudas saņemšanas brīdī ir sniedzis nepatiesas ziņas subsīdiju, kredīta vai cita aizdevuma saņemšanai, izdarītais papildus Krimināllikuma 210.pantam kvalificējams arī kā krāpšana saskaņā ar Krimināllikuma 177.pantu.

Tādējādi arī valsts atbalsta maksājuma pieprasīšana par sausuma radītajiem zaudējumiem mežsaimniecībā ir kvalificējama pēc Krimināllikuma 177.panta, jo jau iesnieguma iesniegšanas brīdī apsūdzētajiem bija nodoms prettiesiski saņemt maksājumu, izmantojot viltu, ievērojot to, ka viltotie dokumenti – meža stādāmā materiāla etiķetes un elektroniskā kases aparāta čeki – jau bija iesniegti Lauku atbalsta dienestā kopā ar pašu iesniegumu un pēc iesnieguma iesniegšanas apsūdzētajiem nekādas citas darbības vairs nebija jāveic.

Turklāt prokurore norādījusi, ka saskaņā ar 2012.gada 13.decembra likumu „Grozījumi Krimināllikumā", kas stājās spēkā ar 2013.gada 1.aprīli, krimināltbildība par apzināti nepatiesu ziņu sniegšanu subsīdiju saņemšanai iestājas tikai tajos gadījumos, ja ar šādām darbībām ir nodarīts būtisks kaitējums, un saskaņā ar tiesu praksi būtisku kaitējumu neveido mantisks zaudējums bez citu interešu aizskāruma. Tādējādi tas apstāklis, ka /J.G./ un /A.B./ daļā par valsts atbalsta maksājuma par sausuma radītajiem zaudējumiem, proti, par subsīdijas nelikumīgu saņemšanu, viltojot dokumentus un izmantojot viltotus dokumentus, vienlaikus nav saukti pie krimināltbildības arī pēc Krimināllikuma 210.panta, nevar būt par pamatu, lai apsūdzētos nevarētu sodīt pēc Krimināllikuma 177.panta, proti, par noziedzīgu nodarījumu, kas izdarīts noziedzīgu nodarījumu kopībā ar Krimināllikuma 210.panta pirmajā daļā (redakcijā, kas bija spēkā līdz 2013.gada 31.martam) paredzēto noziedzīgo nodarījumu, par ko šobrīd krimināltbildība vairs nav paredzēta.

Tāpat par nepamatotiem, prokurores ieskatā, atzīstami abu zemāko instanču tiesu secinājumi par to, ka /J.G./ nav bijis nodoma izkrāpt naudas līdzekļus un viņš nav rīkojies mantkārīgā nolūkā. Prokurores ieskatā, /J.G./ ir rīkojies mērķtiecīgi, gan viltojot dokumentus, gan izmantojot viltotos dokumentus, apzinoties, ka bez meža stādāmā materiāla etiķetēm un elektroniskā kases aparāta čekiem atbalsta maksājumi netiks izmaksāti. Savukārt to, ka /J.G./ un /A.B./ ir darbojušies personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās ar kopīgu nodomu, pierāda abu apsūdzēto saskaņotā rīcība, kopīgi sagatavojot dokumentus un kopīgi iesniedzot tos gan mežsaimniecībās, gan Lauku atbalsta dienestā.

Par nepamatotiem, prokurores ieskatā, atzīstami arī abu zemāko instanču tiesu secinājumi par to, ka valstij kā subsīdijas izsniedzējai ar apsūdzēto darbībām nav nodarīti zaudējumi, jo projekta realizācijas mērķis ir sasniegts un meža platības ir atjaunotas. Izdarot šādus atzinumus, abu zemāko instanču tiesas nav ņēmušas vērā, ka valsts atbalsta maksājumu saņemšanas pamats ir ne tikai mežaudzes atjaunošana, bet gan mežaudzes atjaunošana ar atbilstošas izcelsmes stādu materiālu, savukārt šajā gadījumā mežaudzes atjaunošana ar atbilstošas izcelsmes stādu materiālu nav notikusi, līdz ar to nav pamata atzīt, ka projekta realizācijas mērķis ir sasniegts. Konkrētajā gadījumā nav zināma ne meža stādāmā materiāla izcelsme, ne atbilstība konkrētajam reģionam, ne arī meža stādāmā materiāla dzīvotspēja.

Tādējādi, prokurores ieskatā, lietā ir pierādīts, ka apsūdzētie /J.G./ un /A.B./ ir izdarījuši viņiem inkriminētos noziedzīgos nodarījumus, līdz ar to apelācijas instances tiesas lēmums, ar kuru atstāts negrozīts pirmās instances tiesas attaisnojošais spriedums, ir atceļams un lieta nosūtāma jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Augstākā tiesa atzīst, ka Vidzemes apgabaltiesas 2013.gada 23.septembra lēmums atstājams negrozīts, bet prokurores kasācijas protests noraidāms.

Lietā netiek apstrīdēts tas, ka /J.G./ apsūdzībā norādītajā laikā un vietā, izmantojot datortehniskos līdzekļus, viltojis sešas apsūdzībā norādītās meža stādāmā materiāla etiķetes un četrus apsūdzībā norādītos elektroniskā kases aparāta čekus, norādot tajos apzināti nepatiesas ziņas par to, ka /A.B./ no akciju sabiedrības „Latvijas valsts meži" /Nosaukums/ kokaudzētavas ir iegādājies stādus. Tāpat lietā netiek apstrīdēts tas, ka /J.G./ ir sagatavojis, bet /A.B./ 2005.gada 15.decembrī un 2006.gada 15.martā iesniedzis Lauku atbalsta dienesta Ziemeļvidzemes reģionālajai lauksaimniecības pārvaldei divus apsūdzībā norādītos projekta pieteikumus meža īpašuma atjaunošanai pēc vētras postījumiem, bet pēc tam /J.G./ vai /A.B./ iesnieguši Lauku atbalsta Ziemeļvidzemes reģionālajai lauksaimniecības pārvaldei un pievienojuši šiem projektiem iepriekš norādītās viltotās meža stādāmā materiāla etiķetes un elektroniskā kases aparāta čeku kopijas, savukārt pēc tam /A.B./ 2006.gada 20.novembrī un 2007.gada 17.septembrī iesniedzis Lauku atbalsta dienesta Ziemeļvidzemes reģionālajai lauksaimniecības pārvaldei struktūrfondu pieprasījumus 1638,01 *euro* (1151,20 latu), 9114,08 *euro* (6405,41 lata) un 4074,04 *euro* (2863,25 latu) apmērā, no kuriem saņēmis 1638,01 *euro* (1151,20 latus). Lietā nav strīda arī par to, ka /J.G./ ir sagatavojis, bet /A.B./ parakstījis un 2006.gada 6.decembrī iesniedzis Lauku atbalsta dienesta Ziemeļvidzemes reģionālajai lauksaimniecības pārvaldei 13 iesniegumus atbalsta saņemšanai par sausuma radītajiem zaudējumiem mežsaimniecībā, pievienojot šiem iesniegumiem iepriekš norādītās viltotās meža stādāmā materiāla etiķetes un elektroniskā kases aparāta čekus, bet pēc tam saņēmis maksājumu 7797,34 *euro* (5480 latu) apmērā.

Vienlaikus apelācijas instances tiesa atzinusi, ka lietā nav iegūti pierādījumi par to, ka /J.G./ meža stādāmā materiāla etiķetes un elektroniskā kases aparāta čekus būtu viltojis personu grupā ar /A.B./, kā arī par to, ka /A.B./ būtu zinājis vai arī viņam vajadzēja zināt, ka minētās etiķetes un čeki ir viltoti. Tāpat apelācijas instances tiesa atzinusi, ka lietā nav iegūti pierādījumi par to, ka /A.B./ iepriekšminētās darbības, kas saistītas ar dokumentu iesniegšanu Lauku atbalsta dienesta Ziemeļvidzemes reģionālajā lauksaimniecības pārvaldē, būtu veicis nolūkā nelikumīgi iegūt valsts atbalsta maksājumus ar viltu vai ļaunprātīgi izmantojot uzticēšanos. Apelācijas instances tiesas atzinumi šajā daļā ir pamatoti ar lietā iegūtajiem pierādījumiem, kuri izvērtēti atbilstoši Kriminālprocesa likuma prasībām. Pierādījumu ticamības jēdziens un novērtēšanas prasības ir noteiktas Kriminālprocesa likuma 128.pantā, taču izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem nē, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības. Arī jautājums par to, vai lietā esošie pierādījumi ir vai nav pietiekami apsūdzētā vainīguma konstatēšanai, ir būtības jautājums, kas kasācijas kārtībā nav pārbaudāms. Savukārt pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esamība vai neesamība par apsūdzētā vainīgumu, kura izvērtēšana tāpat ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības. Kasācijas instances tiesa atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta trešajai daļai krimināllietu pēc būtības neiztiesā, lietas faktiskos apstākļus neskaidro un pierādījumus lietā no jauna neizvērtē. Apelācijas instances tiesa ir sīki izvērtējusi prokurores apelācijas protestā norādītos un kasācijas protestā atkārtotos argumentus par to, ka /A.B./ ir bijis informēts par meža stādāmā materiāla etiķešu un elektroniskā kases aparāta čeku viltošanu un pats tajā piedalījies, kā arī, izmantojot viltotās etiķetes un čekus, personu grupā ar /J.G./ izkrāpis un mēģinājis izkrāpt no Lauku atbalsta dienesta Ziemeļvidzemes reģionālās lauksaimniecības pārvaldes naudas līdzekļus, un motivēti tos noraidījusi. Prokurores viedoklis par citādu lietā iegūto pierādījumu novērtēšanu, ja pierādījumu vērtēšanā nav pieļauti Kriminālprocesa likuma pārkāpumi, nevar būt par pamatu tiesas nolēmuma atcelšanai. Savukārt prokurores kasācijas protestā ietvertās norādes par Kriminālprocesa likuma 19.panta trešās daļas pārkāpumiem, Augstākās tiesas ieskatā, ir saistītas ar prokurores vēlmi no jauna izvērtēt pierādījumus kasācijas instances tiesā un panākt apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569.pantu.

Tādējādi apelācijas instances tiesa argumentēti atzinusi, ka apsūdzētā /A.B./ darbībās nav viņam inkriminēto Krimināllikuma 275.panta otrajā daļā un Krimināllikuma 177.pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu sastāvu, un atbilstoši savai kompetencei atstājusi šajā daļā negrozītu pirmās instances tiesas attaisnojošo spriedumu.

Vienlaikus apelācijas instances tiesa atzinusi, ka arī apsūdzētā /J.G./ darbībās nav viņam inkriminēto noziedzīgo nodarījumu sastāvu. Atstājot negrozītu pirmās instances tiesas attaisnojošo spriedumu daļā par Krimināllikuma 177.pantā paredzētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, apelācijas instances tiesa savus atzinumus pamatojusi ar šādiem argumentiem: 1) valsts maksājums 7797,34 *euro* (5480 latu) apmērā saņemts par mežu teritorijām, kurās stādi reāli bija iestādīti, līdz ar to valstij zaudējumi nav nodarīti, jo projekta mērķis ticis sasniegts un meža platības tikušas atjaunotas; 2) apsūdzētais /J.G./ nav minētā noziedzīgā nodarījuma subjekts, jo nav persona, kura varēja pretendēt uz valsts atbalsta maksājumiem; 3) lietā nav konstatēts /J.G./ mantkārīgs motīvs, jo lietā nav iegūti pierādījumi par to, ka viņš būtu saņēmis kaut daļu no Lauku atbalsta dienesta izmaksātajām naudas summām.

Atspēkojot minētā uzskaitījuma pirmajā punktā atspoguļotos argumentus, prokurore kasācijas protestā pamatoti norādījusi, ka valsts atbalsta maksājumu mērķis ir ne tikai mežaudzes atjaunošana kā tāda, bet gan mežaudzes atjaunošana ar kvalitatīvu materiālu. Konkrētajā gadījumā atzīstams, ka mežaudzes atjaunošana ar atbilstošu stādu materiālu nav notikusi, jo nav zināma meža stādāmā materiāla izcelsme, tā atbilstība konkrētajam reģionam un dzīvotspēja, līdz ar to nav pamata secināt, ka projekta mērķis ticis sasniegts.

Vienlaikus prokurore kasācijas protestā nav norādījusi argumentus, kas atspēkotu apelācijas instances tiesas atzinumus par to, ka /J.G./ nav atzīstams par Krimināllikuma 177.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma subjektu saistībā ar valsts atbalsta maksājumu izkrāpšanu un viņa darbībās nav konstatējams mantkārīgs motīvs.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 584.pantu tiesas nolēmuma tiesiskuma pārbaude notiek kasācijas sūdzībā vai protestā izteikto prasību apjomā un ietvaros. Kasācijas instances tiesa drīkst pārsniegt kasācijas sūdzībā vai protestā izteikto prasību apjomu un ietvarus gadījumos, kad tā konstatē Kriminālprocesa likuma 574. un 575.pantā norādītos pārkāpumus un tie nav norādīti sūdzībā vai protestā. Pārsniedzot kasācijas sūdzības vai protesta apjomu un ietvarus, kasācijas instances tiesa tomēr nevar pasliktināt apsūdzētā stāvokli.

Ievērojot to, ka prokurore kasācijas protestā nav argumentēti apstrīdējusi un atspēkojusi apelācijas instances tiesas atzinumus par to, ka apsūdzētā /J.G./ darbībās nav Krimināllikuma 177.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva, savukārt kasācijas instances tiesa nevar pārsniegt kasācijas protesta apjomu, lai pasliktinātu apsūdzētā stāvokli lietā, prokurores kasācijas protests šajā daļā

noraidāms kā nepamatots.

Augstākās tiesas ieskatā, apelācijas instances tiesa pamatoti atstājusi negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu arī daļā par apsūdzētā /J.G./ attaisnošanu pēc Krimināllikuma 275.panta otrās daļas. Tiesa pareizi norādījusi, ka krimināltbildība pēc Krimināllikuma 275.panta iestājas tikai par tāda dokumenta viltošanu un/vai izmantošanu, kas piešķir tiesības vai atbrīvo no pienākumiem. Augstākā tiesa jau iepriekš ir norādījusi, ka likumdevējs Krimināllikuma 275.panta dispozīciju nav veidojis kā blanketu dispozīciju ar atsauci uz citu normatīvo aktu, līdz ar to tiesai, izlemjot, vai konkrētās personas darbības satur Krimināllikuma 275.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma pazīmes, ir jāvērtē, vai dokuments atzīstams par tādu, kas piešķir tiesības vai atbrīvo no pienākumiem (*sk. Augstākās tiesas Senāta 2008.gada 16.decembra lēmumu lietā Nr. SKK-486/2008*). Izskatāmajā lietā šāds vērtējums ir sniegts. Apelācijas instances tiesa norādījusi, ka meža stādāmā materiāla etiķetes un elektroniskā kases aparāta čeki nav atzīstami par dokumentiem Krimināllikuma 275.panta izpratnē. Pamatojot savus atzinumus šajā daļā, tiesa norādījusi, ka elektroniskā kases aparāta čeks ir darījumu apliecinošs dokuments, ko izdrukā elektroniskā ierīce vai elektroniskā sistēma, un ko izsniedz klientam. Minētais dokuments apliecina, ka ir noticis konkrēts pirkšanas-pārdošanas darījums, taču tas nepiešķir šā dokumenta turētājam nekādas tiesības un neatbrīvo no pienākumiem. Savukārt meža stādāmā materiāla etiķete satur informāciju par produktu un tā ražotāju, kā arī citu informāciju par produkta izcelsmi, taču tā tāpat nepiešķir šā dokumenta turētājam nekādas tiesības un neatbrīvo no pienākumiem. Apelācijas instances tiesa atzinusi, ka minētajiem dokumentiem nepiemīt juridiskais spēks, proti, tie nesatur tādu pazīmju kopumu, kas nodrošinātu iespēju izmantot šos dokumentus kādas darbības veikšanai, tiesību īstenošanai vai likumīgo interešu aizstāvībai.

Prokurores kasācijas protestā nav norādīti argumenti, kas ļautu apšaubīt šādu apelācijas instances tiesas atzinumu pamatotību. Prokurores atsauces uz Augstākās tiesas Senāta 2012.gada 20.decembra lēmumā lietā Nr. SKK-446/2012 paustajām atziņām ir nepamatotas, jo minētajā lēmumā par dokumentu Krimināllikuma 275.panta izpratnē atzīts rēķins-uzziņa, kas piešķir tiesības apliecināt iegūtā transportlīdzekļa piederību, nostiprinot īpašumtiesības uz šo transportlīdzekli paredzētajā publiskajā reģistrā.

Ievērojot minēto, Augstākā tiesa atzīst, ka apelācijas instances tiesa, iztiesājot lietu, nav pieļāvusi prokurores kasācijas protestā norādītos Krimināllikuma un Kriminālprocesa likuma pārkāpumus un protestā nav izklāstīti tādi argumenti, kas varētu būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. un 587. pantu, Augstākā tiesa

nolēma

Vidzemes apgabaltiesas 2013.gada 23.septembra lēmumu atstāt negrozītu, bet Valmieras rajona prokuratūras prokurores Solvitas Kristapas kasācijas protestu noraidīt.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesnese I.Radzeviča

Tiesnesis A.Freibergs

Tiesnesis P.Opincāns